

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCCII. ad annum CCCCXXX.

Parisiis, 1644

I. De incontinentia sacerdotum vel Leuitarum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14918

12. 34. & 36. Innocentii cap. 8. ex Canone 47. & sequentibus; Innocentii 9. ex Ap. 6. cap. 10. ex 17. cap. 11. ex 81. cap. 12. ex 48. sumpta sunt.

EPISTOLA III.

INNOCENTII PAPÆ I.

AD EXUPERIVM EPISCOPVM TOLOSANVM.

I. De incontinentia sacerdotum vel Leuitarum.	ribus non conueniant.
II. De iis qui in extremo vita pœ- nitentiam & communionem pe- tunt.	V. Quod qui preces vel criminales dicant, habeantur immunes.
III. Quod fidelibus administratio- nes & iudicia exercere liceat.	VI. Adulteros esse, qui diuortio in- terueniente aliud ineunt coniugium.
IV. Quod viri cum adulteris uxo- -	VII. Qui libri in Canone recipian- tur.

Innocentius episcopus Exuperio episcopo Tolosano.

CONSULENTI tibi, frater carissime, quid de propo-
sita specie vnaquaque sentirem, pro captu intelligen-
tiæ meæ quæ sunt visa respondi, quid sequendum vel do-
cilis ratio persuaderet, vel auctoritas lectionis ostende-
ret, vel custodita series temporum demonstraret. Et qui-
dem dilectio tua institutum secuta prudentium, ad se-
dem apostolicam referre maluit quid de rebus dubiis cu-
stodire deberet, potius quam vsurpatione præsumpta
quæ sibi viderentur de singulis obtinere. Cur enim magis
pudendum putemus discere aliquid, quam omnino nesci-
re? Mihi quoque ipsi de collatione docilitas accedit, dum
perscrutatis rationibus ad proposita respondere compellor.
Eoque fit vt aliquid semper addiscat, qui postulatur
vt doceat. Proponam igitur singula, subiiciamque re-
sponsum.

I.

Proposuisti quid de his obseruari debeat, quos in dia-
conii ministerio, aut in officio presbyterii positos incon-
tinentes esse, aut fuisse, generati filii prodiderunt. De his
& diuinarum legum manifesta est disciplina, & beatæ re-
cordationis viri Siricii episcopi monita euidentia com-
meantur, vt incontinentes in officiis talibus positi omni

Dist. 82.
Proposui-
sti.

honore ecclesiastico priuentur, nec admittantur accedere ad ministerium, quod sola continentia oportet impleri. Est enim vetus admodum sacræ legis auctoritas iam inde ab initio custodita, quod in templo anno vicis suæ habitare præcepti sunt sacerdotes, vt seruiens sacris oblationibus, puros & ab omni labe purgatos sibi vindicent diuina mysteria: neque eos ad sacrificia fas sit admitti, qui exercent vel cum vxore carnale confortium, quia scriptum est: *Sancti estote, quia & ego sanctus sum Dominus Deus vester.* Quibus vtique propter sobolis successionem propterea vxorius vsus fuerat relaxatus, quia ex alia tribu ad sacerdotium nullus fuerat præceptus accedere. quanto magis hi sacerdotes & Leuitæ pudicitiam ex die ordinationis suæ seruare debent, quibus vel sacerdotium, vel ministerium, sine successione est, nec præterit dies, qua vel a sacrificiis diuinis, vel a baptismatis officio vacent? Nam si beatus Paulus Apostolus ad Corinthios scribit, dicens: *Abstinete vos ad tempus vt vacetis orationi:* & hoc vtique laicis præcepit: multo magis sacerdotes, quibus & orandi & sacrificandi iuge officium est, semper debent ab huiusmodi consortio abstinere. Qui si contaminatus fuerit carnali concupiscentia, quo pudore vel sacrificare vsurpabit, aut qua conscientia, quove merito exaudiri se credit, cum dictum sit: *Omnia munda mundis, coinquinatis autem & infidelibus nihil est mundum?* Sed fortasse hoc licere credit, quia scriptum est: *Vnius uxoris virum.* Non de permanente in concupiscentia generandi hoc dixit, sed propter continentiam futuram. Neque enim integros corpore non admisit qui ait: *Vellem autem omnes sic esse sicut & ego.* Quod & apertius declarat, dicens: *Qui autem in carne sunt, Deo placere non possunt. vos autem iam non estis in carne, sed in spiritu.* Et habentem filios, non generantem, dixit. Sed ea plane dispar & diuersa sententia est. Nam si ad aliquos forma illa ecclesiasticæ vitæ pariter & disciplina, quæ ab episcopo Siricio ad prouincias commeauit, non probabitur peruenisse, his ignorationis venia remittetur, ita vt de cetero penitus incipiant abstinere. Et ita gradus suos, in quibus inuenti fuerint, sic retentent, vt eis non liceat ad potiora conscendere. quibus in beneficio esse debet, quod hunc ipsum locum quem retinent non

Concil. Tom. 4.

C ij

1. Paral. 24.

Dist. 31. Eos ad sacrificia.

Leuit. 11. & 20.

1. Cor. 7.

Tit. 1.

1. Tim. 3.

1. Cor. 7.

Rom. 8.

amittunt. Si qui autem scisse formam viuendi missam a Siricio detegentur, neque statim cupiditates libidinis abieciſſe illi sunt modis omnibus submouendi: quia post admonitionem cognitam, præponendam arbitrati sunt voluptatem.

II.

Et hoc quæſitum est, quid de his obseruari oporteat, qui post baptismum omni tempore incontinentiæ voluptatibus dediti, in extremo fine vitæ suæ pœnitentiam simul & reconciliationem communionis exposcunt. De his obseruatio prior durior, posterior interueniente misericordia inclinatio est. Nam consuetudo prior tenuit, vt concederetur eis pœnitentia, sed communio negaretur. Nam cum illis temporibus crebræ persecuciones essent, ne communionis concessa facilitas homines de reconciliatioe securos non reuocaret a lapsu, negata merito communio est, concessa pœnitentia, ne totum penitus negaretur: & durioſam remissionem fecit temporis ratio. Sed posteaquam Dominus noster pacem ecclesiis suis reddidit, iam terrore depulſo communionem dari abeuntibus placuit, & propter Domini misericordiam quasi viaticum profecturis, & ne Nouatiani hæretici negantis veniam asperitatem & duritiam sequi videamur. Tribuitur ergo cum pœnitentia extrema communio, vt homines huiusmodi, vel in supremis suis pœnitentes, miserante Saluatore nostro, a perpetuo exitio vindicentur.

III.

23. qd. 4.
Quæſitum
est etiam.

Quæſitum est etiam super his qui post baptismum adminiſtrauerunt, & aut tormenta sola exercuerunt, aut etiam capitalem sententiam protulerunt. De his nihil legimus a maioribus definitum. Meminerant enim a Deo potestates has fuisse concessas, & propter vindictam noxiorum gladium fuisse permissum, & Dei esse ministrum vindicem in huiusmodi datum. Quemadmodum igitur reprehenderent factum, quod auctore Deo viderent esse concessum? De his ergo ita vt hactenus seruatum est sic habemus, ne aut disciplinam euertere, aut contra auctoritatem Domini venire videamur. Iſtis autem in ratione reddenda gesta sua omnia seruabuntur.